

полезно, което е развъселително за тѣлото и душата, то е отиванieto у семейството, то сж хубавитѣ дѣтински дни прѣкарани у дома, които никога не се заличаватъ въ памятьта нито у младежътъ нито у възрѣстний чeловѣкъ. Прѣзъ тѣзи дни душата на дѣтето се разширява, добритѣ му чувства се развиватъ; то е добро, благо, искрено и признателно. Ако училището нѣма друго прѣимущество освѣнъ прѣимущество да накара дѣтето да почувствува цѣната на семейството, азъ за това само бихъ го обичалъ. Дѣтето отхранено посрѣдъ семейството се наслаждава о тѣ неговитѣ благодѣяния безъ да ги чувствува; то счита грижитѣ които полагатъ за него принадлежашъ нему длъгъ; то никакъ не е признателно за грижитѣ които полагатъ за него, защото не си помислюва че може да се лиши отъ тѣхъ. Принужденията на които сж подлага му сж повече тягостни отъ колкото му сж приятни прѣимуществовата съ които се наслаждава. За него семейството не е нищо друго освѣнъ законъ и принуждение; и прѣдъ очитѣ му бащата и майката спечелватъ непопулярността която всякога се прикачва на властта. Но дѣтето въ училището скоро захваща да оцѣнява грижитѣ, благостта и благотворното дѣйствие на семейството; то се науча че не му сж всичкитѣ длъжни; то се намира прѣдъ лицето на чужденци студени и неблагоосклонни; то се намира съ другачи завистливи които не сж расположени да се галѣтъ едни други. Отъ тука излиза скръбта и копнението за сеиейството: семейството вече не е досадно; то се обръща на свобода, радость, надѣжда и утѣшение. Дѣтето което